

STÂNĂ

Revistă Profesională și de Cultură

**Organ al Oierilor din
întreaga țară**

*

MOTTO:

Doina e a noastră! Munților
noi le dăm viață și le mărim
farmecul ce au! Noi cunoa-
ștem glasul tainic al izvoa-
relor! Noi ne-am înfrățit cu
bradul!

DIRECTOR:
NICOLAE MUNTEAN
INVĂȚĂTOR

*

Redacția și Administrația: Poiana-Sibiului, Jud. Sibiu

„STÂNA“

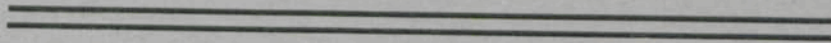
ORGAN AL OIERILOR DIN INTREAGA ȚARĂ

APARE IN FIECARE LUNĂ

ABONAMENTE:		REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA: NICOLAE MUNTEAN învățător POIANA-SIBIULUI, JUD. SIBIU
Pe un an	Lei 100	
Pe 6 luni	„ 60	
Exemplarul	„ 10	

CUPRINSUL:

Ziua de 21 Noiembrie sărbătoarea oierilor	<i>Nic. Muntean</i>
Din durerile oierilor	<i>Feion</i>
Prepararea laptelui gros	<i>Ing. Ion Dăncilă</i>
Specularea produselor noastre de către străini	<i>Adam Iv. Jinariu</i>
Trecător	<i>George Negru</i>
Portul nostru	<i>Gh. Bogdan</i>
Valorificarea lânii indigene	* * *
Ordinea de zi a congresului	* * *
Adevăruri	<i>Nic. Muntean</i>
Recenzii	<i>Nic. Vonica</i>
Informațiuni	* * *

Ziua de 21 Noiembrie sărbătoarea oierilor

Nic. Muntean.

„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ânsa“.

Sf. Scriptură.

Sufletul, picur de Divinitate, lumină din Lumină, în continuă luptă cu întunecul și trupul lut trecător, ostenit de greutatea vieții, au nevoie de ceasuri și zile de odihnă și reculegere.

Călătorul pătruns de arșița razelor soarelui aleargă la izvorul cu apă rece și limpede pentru a se înviora.

Izvoare limpezi, răcoritoare și îmbărbătătoare sunt pentru sufletele chinuite și trupurile obosite zilele de sărbătoare, când tot creștinul lăsând la o parte toate grijile lumești, se duce în casa Domnului spre a-și pleca genunchii sufletului și ai trupului în fața Crucii, Celui, care desconsiderând moartea a primit să fie răstignit pe lemnul crucii, pentru a scoate din păcate neamul omenesc!

Din puterea de sacrificiu și a îndurării chinurilor de cari Fiul Omului a dat dovadă, creștinul ia putere de viață, pentru a putea înfrunta greutatea vieții și loviturile oamenilor răi și ambițioși.

Foc nestins al iubirii de neam și țară sunt sărbătorile naționale, pe cari Milostivul Dumnezeu ni le-a dat spre mărirea Lui și cinstirea tuturor mucenicilor, eroi ai neamului, cari cu sângele lor le-au scris cu roșu în calendarul Românesc!

Din jertfa lor de sine pentru împlinirea idealului național luăm curajul cu care privim sigur în fața viitorului, gata oricând a înfrunta orice pericol, oriunde s'ar ivi și dela oricine ar veni!

*Sărbătorile bisericești și cele naționale sărbătorite cu **convingere** și nu de formă sau din obicei, sunt zile de senină reculegere, sunt izvoare curate, cari potolesc anume patimi, sunt apa vie, care dă adevărata viață; îndreaptă pașii spre frumos și bine, măresc încrederea în puterile proprii și fac să simțim tot farmecul acestei lumi minunate!*

Cu câtă nerăbdare și strângere de inimă, cu cât dor și drag sunt așteptate aceste zile sfinte, atât de bătrânii gârboviți sub povara ănilor, cât și de cei cărora le surâde viața!

Câtă grije, câte planuri nu se fac în așteptarea acestor sărbători și câte speranțe nu se leagă de ele; câtă muncă cu adevărat românească nu se cheltuiește în vederea sosirii lor!

Bătrâni încărunțiți și istoviți de puteri trăgând la carul neamului așteaptă cu religiozitate patriarhală zilele de închinare în fața unui trecut care nu mai revine!

Bărbați și femei în floarea vârstei, feciori și fete, nevino-vații copii ard toți de dorul zilelor sfinte și în fața altarului, din vatra cu jar a trecutului aprind flacăra nădejdilor viitoare.

De mult se pregătesc soțiile-mame în vederea Sfintelor sărbători!

La lumina slabă a unei lămpi, care împrăștie cât poate întunerecul din casă și suflet, mama toarce, țese la război și coase hainele cu care are să-și chitească soțul și odoarele, de ziua Nașterii Domnului!

Cu ață împletită, cu cântece de dor și drag, coase florile pe pânza albă, lăsând să cadă din când în când pe crucea din pieptul cămășii, boabe de mărgăritar!

E în preseara zilei de sărbătoare. Toți s'au culcat! Soțiamamă până târziu noaptea pune la rând podoabele fiecăruia. Deoparte sunt așezate hainele bărbatului: căciula rotundă, pieptarul de piele și bitușița, cămașa și cioarecii din lână albă ca zăpada. La rând urmează gâteliile mamei: pieptarul de miel frumos lucrat, cojocelul cu ciucuri pe piept și la subțiori, iea cu umărași și ciocănele, crătința și șurțul. Se continuă cu aceleași haine pentru feciori, fete și copii.

Dimineața e zor mare! Mama dă fiecărui hainele. Aleargă dela unul la altul și îi aiaptă pe rând!

Câtă bucurie, câtă mulțumire!

Mulțumire pe care o dă conștiința muncii împlinite. Puține din haine sunt de cumpărat și tot atât de puține cele cari să nu fie cusute de mâinile de măiastră ale mamei și fetelor sale!

Ce frumoși sunt toți în acest port cu adevărat pitoresc! Privitorii stau în loc și se minunează, neștiind ce să admire: sănătatea și frumusețea fizică a oierului și familiei sale, sau portul, care atât de bine se nimerește cu firea, cu trecutul și cu ocupația lor! Este port propriu pe care singuri l-au iscodit, este una din comorile scumpe ale acestei profesii. Măreția însăși a sărbătorii se înalță de atâta podoabă românească!

Așa se serbează sărbătorile bisericești și naționale în comunele oierești, căci oierii în special au fost și sunt adânc religioși.

.....

În calendarul, care arată zilele de odihnă, de mărire a lui Dumnezeu și de cinstirea eroilor, noi oierii vom încrusta cu **cruce roșie** ziua de 21 Noemvrie.

Vom tăia adânc în răbojul vremii această zi de sărbătoare în cadrul căreia se va glorifica cu vrednicie un trecut cu toate bucuriile și durerile lui și se va săpa cu litere de aur programul de muncă a acestei profesii în temelie de granit zidită în decurs de veacuri de strămoșii noștri, cari de dincolo de mormânturi privesc cu mândrie la ceice, făloși pe talismanul moștenit, lucrează cu râvnă la propășirea oieritului!

Precum am arătat, că se pregătește fiecare oier în vederea zilelor de sărbătoare, la fel se cuvine să ne gătim cu toții pentru marea zi de sărbătoare a oierilor, ziua de 21 Noemvrie 1935.

Și precum alergăm în zile de sărbătoare la sfânta biserică, asemenea să alergăm la 21 Noemvrie la adunarea dela Sibiu, spre a ne închina și mulțumi cu toții Bunului Părinte, că prin secole de fulgere și trăznete nu ne-a părăsit; că a ținut mereu aprinsă în noi flacăra nădejzii în zile mai fericite!

Să arătăm țării, că totala desconsiderare și lipsa de atenție nu ne-a descurajat, ci din contră ne-a oțelit și cum am frânt în spatele noastre toate vijeliile trecutului, la fel vom învinge toată nepăsarea cu care am fost onorați de veacuri noi și ocupația noastră, prima între ocupațiile românilor!

Să facem să se înțeleagă, că noi ne tragem puterea de viață prin rădăcinile adânc înfipte în pământul strămoșesc.

Noi aici ne-am pomenit. Câmpiile, dealurile, munții, văile, codrii și izvoarele pe noi ne cunosc. Nu suntem aruncați de vânturi, nici veniți pe aceste plaiuri cu gând de cucerire, să sugem vлага băstinașilor!

Din moși-strămoși aici am văzut răsărind și sfințind peste noi bătrântul soare, martor al atâtor doruri și suferinți.

Dorim să ne vedem și să ne cunoaștem, să întărim legătura sfântă a iubirii între noi toți din toată țara.

Suntem hotărâți să ne strângem rândurile în jurul steagului, ridicat ca să spună țării, că oierii au fost, sunt și vreau să trăiască!

La 21 Noemvrie vom da examenul, în baza căruia o nouă poartă ni se va deschide. O nouă pagină vom începe a scrie în cartea oieritului.

Nici vorbele cu tâlc, nici teama de cheltuială nu ne vor putea opri de a participa până la unul la această sărbătoare, prima în felul său de când există oieri și oierit.

Cu atât va fi mai impunătoare această sărbătoare și ecoul ei va străbate mai departe, cu cât ne vom prezenta în număr mai mare și îmbrăcați în frumosul port oieresc.

Cu atât glasul nostru va răsună mai puternic cu cât va izbucni din mai multe piepturi sănătoase, pline de aerul curat și ozonat al bradului.

Cu atât figura ciobănească se va întipări mai adânc în inimile privitorilor, cu cât ne vom prezenta mai original!

Nu haina de oraș impune, ci haina ciobănească, cu care s'a încălzit un neam întreg. Nu cusăturile moderne înveselesc sufletul și fac să tresalte inima de bucurie, ci cusăturile artistice de pe hainele oierilor.

Așa ne vrem, așa să fim!

Sărbătoarea este curat românească; românește să ne prezentăm ca suflet și îmbrăcăminte.

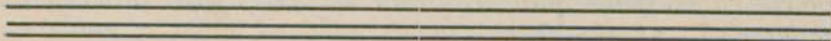
Să purtăm ce este al nostru și să lăsăm pe seama streinilor ce este al lor.

La idolii, cari nu ne-au ajutat să nu ne mai închinăm.

Avem comori neprețuite, comori sfinte, cu ele să ne prezentăm, căci cu ele vom impune la 21 Noemvrie!

Ziua de 21 Noemvrie este ziua, pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim într'ânsa!

Veniți ca așa să facem!

Din durerile oierilor

— In atenția D-lui Ministru de Finanțe. —

Din primele începuturi ale așezării elementul românesc prin ținuturile jud. Sibiu, ocupațiunea de căpetenie i-a fost oieritul, ocupație care se menține și până astăzi. Și dacă în vremurile de mult apuse, până în timpurile cele de dată recentă, această populație românească nu numai că nu a fost chemată la viața publică, — și aceasta nu din cauza că natura nu ar fi înzestrat-o cu aceleași daruri intelectuale cu care erau dotate celelalte populațiuni conlocuitoare părtașe la aceste bunuri, — dar nici chiar înlăuntrul orașelor nu i-s'a dat acces pentru ca pâinea cea de toate zilele să o tragă din învățarea vreunui meșteșug, această situație de iloți în țara lor de baștină a fost rezultatul „Unirii celor trei națiuni“ favorizată în Ardeal, din care elementul românesc a fost proscris.

Nu i-a rămas bietului român descendent al vechilor daci, a căror factură în port și figură o întâlnim și astăzi prin mealagurile acestor ținuturi de cât creșterea vitelor și în special a oilor.

Cu samarul pe măgari strejuiți de câini ciobănești își purtau turma cântând aleanul vremurilor cu fluerul oblincit în șerparul bătut în ținte, și din început de primăvară până hăt în toamna târzie, culmile munților erau locuința lor, ca atunci când bruma acopere pajiștile să coboare dela munte și să pornească în spre soare răsare, trecând prin Bugeagul Basarabiei până dincolo chiar de apa Niprului — unde și astăzi hălăduiesc așezări și sate de acești mocani.

Lor li se datoresc în bună parte nu numai conservarea tipului curat românesc, dar păstrarea limbei și a legei — credința — cei de astăzi, tot lor o datorim.

În pelegrinările lor prin plaiurile streine de locul de obârșie, odată cu turmele, purtau în desaga de după spinare și primele începuturi ale culturai românești, în calendarele și micile opuri ce apăreau aici în Transilvania și pe care le împărțeau fraților de dincolo.

S'au scurs veacurile unul după altul, și odată cu ele s'a scurs și agoniseala acestor vajnici păstrători de lege și de țară.

Din mulțimea turmelor de oi ce împânzeau zarea abia pe ici pe colo mai răsar disperate însulețe mici, cari nu se mai pot compara cu cele de odinioară.

Procesului acesta de măcinare al oieritului îi găsim cauza numai în faptul, că astăzi, această ramură a agriculturii este deficitară și de aci, din această cauză cea mai mare parte din „bacia oieri“ au fost siliți să încheie socoata cu această activitate, căutând alte surse de venituri.

Nu e mai puțin adevărat, că pe lângă situația deficitară cu care proprietarii turmelor își încheiau bilanțul, sau mai văzut și puși la dări, cari și ele le-au îngreunat viața.

Din punctul acesta de vedere legiuitorul sesizându-se într'o mică măsură le-a venit într'ajutor atunci, când prin adausul la parag. 72 punct 2 alin. 4 al comisiei centrale fiscale a statorit, că acei proprietari de oi, cari au un număr maxim până la 20 vor fi scutiți de plata impozitului comercial.

Prin dispoziția de mai sus legiuitorul a înțeles să scutească de impozit oarecum minimul de existență al unei familii.

Insă chestiunea „oieritului“ merită prin trecutul arătat mai sus atât de succint o atenție deosebită din punctul de vedere fiscal.

Chestiunea, care se pune este: oare oieritul nu constituie o ramură de producție a agriculturii?

Și dacă în acest caz legiuitorul a înțeles prin texte de legi bine hotărâte, ca să scutească proprietățile clădite pe funcționarii rurali cari au locuințe compuse din 3 camere și se ocupă în acelaș timp și cu agricultura, dacă a scutit de același impozit pe viticultori, cari au locuința situată la vie, fie ei chiar arendași, dacă a scutit locuințele preoților și ale învățătorilor, cari fac și agricultură, de ce nu ar fi scutiți și oierii, de impozitul comercial, considerându-se, că oieritul este o ramură de activitate derivată din agricultură!

Nu este mai puțin adevărat, că chestiunea impozitărei acestui fel de venituri tras din „oierit“ trebuiește privită nu numai din punct de vedere pur fiscal.

Ochiul economistului trebuie să-și întindă raza vizuală până la problemele de ordin economico-financiar, și în cultura, cu creșterea oilor, să întrevadă acele posibilități ale zilei de mâine, când populația țării noastre nu va mai fi tributară țărilor cu industria postavurilor bine utilizate.

Cât război nu se dă astăzi pentru conversiunea monedei naționale dela o țară la alta. Slăbirea ei stă tocmai în faptul importului materiilor, fie prime, fie confecționate din străinătate.

Incurajând oieritul, prin scutirea de impozit comercial, pășunile munților, pășunile Bărăganului, stepă și bălțile Dobrogei, vor fi din nou împănate de „țigaele și țurcanele“ caracteristice tipului românesc și bani grei vor rămâne în țară.

Deci interesul legiuitorului ar trebui să caute în a favoriza acest ram al agriculturii așa cum a favorizat scutind dela plata impozitului pe clădiri celelalte categorii de contribuabili, pe considerentul, că face fie agricultură propriu zisă fie, că ceiace fac — oierii — este o ramură a agriculturii. — Sau cum a procedat atunci când vroind să promoveze creșterea gândacilor a scutit de orice dare pe crescătorii lor.

Dacă cele de mai sus nu ar avea darul ca chestiunea oierilor să elucideze pe deplin dreapta lor cauză, dacă din cele expuse nu ar rezulta, că oieritul este un ram al agriculturii — astăzi cu consecințe deficitare — totuși cei chemați să facă dreptate au datoria să le-o dea cât mai curând pentru ca „qui cito dat bis dat“ rămânând în sarcina celor din vârful piramidei sociale ca să-și amintească, că desagii acestor „oieri“ au fost purtătorii culturii naționale prin bucoavnele și ceaslovurile pe care le duceau dela frați la frați și că prin trecutul lor de naționalism neînfrânat au fost purtătorii cuvântului și credinței strămoșești, și deci ar merita o mai mare bunăvoință, scutindu-i de dările ce le apasă astăzi „șerpariul“.

Feion.

Prepararea laptelui gros

de I. Dăncilă.

Odată cu venirea toamnei, stăpânii spun băcilor să se îngrijească și de pregătirea bucatelor de cari cred că au nevoie, în decursul iernii, pentru casă și pentru târlă.

Intre aceste bucate dela nici o stână nu lipsește prepararea laptelui gros, atât pentru casă și ciobanii ce pleacă cu oile, cât și pentru vânzare.

El — cu drept cuvânt — e un aliment foarte iubit de toți aceea, cari au avut norocul să-l fi gustat odată.

Intr'adevăr e alimentul cel mai complet și cel mai bun, ce se poate închipui. E forma conservabilă a laptelui cea mai hrănitoare și s'ar putea spune cu un efect de *doctorie* asupra corpului omenesc.

Laptele gros, bine preparat cuprinde o seamă de bacterii, cari distruge sau împiedică desvoltarea Microorganismelor, ce ar îmbolnăvi sau slăbi corpul omenesc.

Uneori însă, se spune, că nu are gustul și mirosul, care ar trebui și deci nu e bun.

Aceste neajunsuri provin :

1. Din cauză, că vasul în care s'a fiert nu a fost destul de curat sau pentru că s'a fiert prea repede și s'a afumat ;

2. Din cauza păstrării în vase ce n'au fost destul de curate sau păstrării vaselor în locuri nepotrivite ;

3. Din cauză, că după fierbere, laptele a fost lăsat în un loc prea rece sau prea cald și atunci se desvoltă în el bacteriile, ce influențează în rău gustul și mirosul lui. Spre a înlătura acest neajuns e bine ca după fierberea și răcirea laptelui să se introducă în el

un fel de plămădeală „maia” numită, care are un rol asemănător drojdiuțelor (sau aluatului), ce se adaugă la facerea pâinii. Așa se face azi în Bulgaria și — sper — anul viitor se va putea obține astfel de plămădeală dela Acad. Agricolă, Cluj sau Camera Agricolă, Sibiu și se va putea face și la noi.

Deocamdată vasele în care se va fierbe și păstra laptele :

1. Să se spele bine și să se opărească neapărat în în 3 zile consecutive (una după alta) cu zer dulce fiert și numai după aceea să se introducă lapte în ele ;

2. Laptele se va fierbe la flacără mică în cca 1—1¹/₂ ceasuri și amestecându-se în el ;

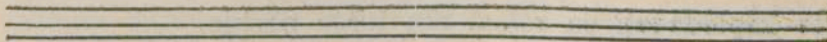
3. După fierbere se va goli în vasele unde se păstrează, se va lăsa să se răcească, atâta ca abia să se mai simtă de cald (20—22° C) și apoi se va acoperi cu un țol și se va lăsa liniștit până se îngroașe ;

4. Se va păstra apoi pe cât posibil la rece.

De dorit ar fi să nu lipsească laptele gros din nici o casă !

Un mare doctor dela Paris (Metschnicoff) și alții (Grigoroff, Stahlberg etc.) au dovedit că consumul laptelui acru numit Jaurt, asemănător laptelui gros, întinerește și lungeste viața. Iată deci încă o explicație dece bătrânii, cari consumau mai mult lapte gros, trăiau mai mult și erau mai sănătoși !

Vreți fetelor să fiți roșii și frumoase, vreți nevestelor să nu îmbătrâniți, vreți tineri și bătrâni să fiți sănătoși și să trăiți mulți buni ani, atunci consumați odată în zi cel puțin lapte gros bine preparat.

Specularea produselor noastre de către străini

Trăim vremuri grele! Ne aflăm în timpuri în care traiul ne este aproape insuportabil căci drepturile ne sunt neglijate, mai ales nouă oierilor, cari suntem într'o stare de nerecunoscut!

Ne plângem în continuu, că este imposibil să mai ținem oi din lipsa de pășuni și din cauza prețurilor scăzute ale produselor lor. Am ajuns să ne plângem, noi, cari am făcut și facem fala românismului, noi cari însuflețim natura prin doinele și cântecele vrednicilor noștri ciobani, cari sunt veșnic veseli și adânc înțelegători ai naturii.

Noi, cari aci în vârful plaiurilor și al munților ne-am păstrat cu sfințenie limba noastră strămoșească, obiceiurile noastre scumpe, portul nostru vrednic de admirat și credința nestrămutată în Cel de sus, noi, cari formăm creierul românismului și pe care strămoșii noștri l-au apărat de sute de ani și și-au vărsat eroic sângele pentru scumpele lor locuri unde în timp de prigoană se refugiau dobândind adăpost și mângâiere.

Noi, cari în loc să ne socotim mândri de puritatea de sânge, de eroismul și vitejia strămoșilor noștri și de darurile noastre literare și poetice, am ajuns astăzi să ne plângem și să dăm înapoi.

Oare de unde vin toate aceste supărări și neajunsuri?

O minte trează și sănătoasă cred, că va înțelege fără multă greutate.

Din timpurile cele mai vechi oieritul a fost una din ocupațiile cele mai de seamă ale populației noastre. Populația fiind mai rară păstorii puteau să-și pască în voie turmele lor pe unde voiau, fără ca să fie împiedecați ca astăzi din toate părțile.

Dar astăzi când populația a crescut, oieritul neavând nici un ajutor dela nimeni desigur, că producțiile sale au scăzut din ce în ce mai mult.

Pe lângă, că n'am fost băgați în seamă și au fost nesocotite produsele noastre de toți conducătorii, cari au venit la conducerea țării, mai este fraților încă un rău mare, care apasă asupra noastră.

Acest rău, după cum vă spun foarte mare, este că suntem speculați de streini.

Noi, cari muncim tot timpul anului atât iarna cât și vara prin viscole și ploi, ne dăm produsele noastre străinilor pentru ca să-i facem pe ei boieri și să trăiască bine. Deci noi muncim pentru străinii cari nu știu ce-i frigul, nu știu să 'ndure mizeria și nu știu să muncească.

Profită de slăbiciunea noastră că nu suntem uniți cu toții, bătându-și joc de noi, dându-ne pe produse prețurile cele mai mici posibile, pentru ca să câștige ei în urmă prețurile cele mai mari.

Nu vedeți, că atât lâna cât și laptele bietelor oi intră în mâna Sașilor, Evreilor, Sârbilor și a tot felul de străini dându-ne prețurile pe cari vor ei, că noi nu suntem în stare să ne unim și să cerem prețurile pe cari voim și ne convin nouă. Vedeți dar starea de lucruri în care suntem noi. Dar mă întreb: Oare până când va mai dura această stare de plâns a noastră? Sau unde să căutăm sprijinul pentru salvarea produselor noastre?

Această stare nenorocită nu se va îndrepta până când conștiința noastră nu se va deștepta unindu-ne cu toții din toată țara, într'un singur mănunchiu cu aceleași aspirațiuni și idei, căci numai atunci avem puterea să învingem.

Gândiți-vă cu toții, că noi, care ne păstrăm conștiința curată, noi care suntem plini de naționalism să

fim speculați de niște străini, cari nu voiesc decât să ne scadă prețul produselor noastre și să ne înjosească făcându-ne robii lor. Deci treziți-vă cu toții și să ne unim într'un singur bloc, luând ferma hotărâre să nu mai dăm străinilor produsele noastre în bătaie de joc și să le spunem, că suntem și noi, adevărații români, în stare să facem ceea ce fac ei.

Nu vedeți, că străinii au pus mâna pe toate bogățiile țării noastre și caută să ne doboare și pe noi?

Ca să scăpăm de ei nu putem decât să ne ridicăm contra lor ne mai voind să le mai dăm lor produsele câștigate cu atâta muncă și trudă după cum bine știți.

Să ne unim deci cât mai curând până mai este timp de scăpat, că altfel va fi vai și amar de noi, punând străinii mâna pe toate produsele noastre. Totodată uniți vom putea să ne plângem guvernului țării de lipsurile pe care le avem și pentru a ne ridica prețurile atât de scăzute ale produselor noastre.

Inchei aceasta mulțumind din tot sufletul dlui director al acestei reviste, care de atâția ani muncește fără preget, consacându-și viața acestor idei, atât de nobile și de frumoase de a uni pe toți oierii sub aceleași idei și aspirațiuni și rog pe Bunul Dumnezeu să-i ajute să ducă până la capăt aceste idei, redeșteptând conștiința națională în noi.

Deasemenea nouă să ne ajute Dumnezeu să-i dăm tot concursul pentru a ajunge la un rezultat cât mai favorabil, abonându-ne cu toții la această revistă, care împrăștie întunerecul și răspândește lumina cea foloșitoare.

Jinaru Iv. Adam
Vaideeni-Vâlcea.

Trecător...

D-lui Dr. N. I. Teodoreanu.

*Trecător, fără hodină, pe întinsele câmpii
Ascult murmurul de apă, sorb parfumul dintre vii,
Ascult freamătul de codru; cântul nostru legendar,
Ce din frunzele lui cântă, doina plină de amar!*

*Lanuri, grâu de aur, îmi adie murmurând,
Sub tăiuș de lucii coase, se apleacă fetele adunând!
Plâns și freamăt de viață, copt în soare și în pământ,
Legat de brațele vâjnoase și de graiul nostru sfânt!*

*Trecător, prin lunci și văi, ascult doina legănată,
De păstori cu turme 'n treacăt și de viața sa legată
De a văilor răcoare și a soarelui dogoare,
Legat de unde tremurânde ale mândrelor isvoare!*

*Soarele se sbate în zare, razele se 'ncurcă în crăci,
Ah! trecător de ai fi mereu, tot să stai să nu mai pleci,
Să vezi vacile mulgând, săteni coasele bătând
Și pe drum încet agale, copii cu vitele pornind!*

Medgidia, 1935.

GEORGE NEGRU.

Portul nostru.

Revista „Stâna“ dela început a pornit hotărâtă să lupte pentru două probleme mari:

1. Să sprijinească interesele oierilor și a ocupației lor, să arate și să dovedească tuturor importanța acestei ramure din economia noastră națională, ramură care a fost și continuă să fie neglijată de oameni și de instituții și să unească forțele tuturor oierilor din țară, pentruca uniți, să-și poată susține — și chiar impune dacă e nevoie — interesele și dorințele, acolo unde cere trebuința.

2. Să reinvieze și păstreze toate comorile sufletești lăsate din generație în generație de moșii și strămoșii noștri ca: limbă, credință, port, cântece, jocuri și obiceiuri, fiind convinși că numai prin aceste neasemuit de mari comori, neamul nostru își poate afirma origina sa etnică și se poate pune în fața lumii ca popor unitar, vrednic să-și stăpânească plaiurile cu cari l-a hărăzit Dumnezeu și vitejia înaintașilor.

În slujba acestei din urmă probleme ne-am pus atunci când am căutat să scormonim din sufletele ciobanilor noștri cântecele lor specifice și a le așterne în coloanele acestei reviste. Iar acum, în cadrul restrâns al unui articol, vom căuta să desvelim o altă latură din comoara noastră, latură care a contribuit mult la afirmarea etnității noastre: portul românesc.

Căci iată ce citim în cronicile și hrisoavele de demult:

„Coama munților Carpați era locuită de niște oameni viguroși, numiți Daci. Aceștia purtau chică lungă și se îmbrăcau în cojoace din piei de oaie. Pe dedesupt aveau cămăși și cioareci de lână, toate țesute și lucrate de femeile lor; iar în picioare purtau opinci. „Taraboste” purta pe cap căciulă din piei de miel”. Și așa ni-i înfățișează pe acești oameni și chipurile de pe monumentele rămase din acele vremi.

Mai este oare nevoie de vre-un comentariu?... Ar fi suficient să luăm câțiva țărani români din localitățile

de peste ambele versante ale Carpaților — în special din Carpații meridionali — și să-i punem alături de baso-reliefulurile de pe columna împăratului Traian dela Roma, pentruca să ne convingem cum prin portul lor, Românii și-au afirmat și își afirmă și azi origina lor dacă, cu care s'au mândrit, se mândresc și credem că se vor mândri întotdeauna.

Portul românesc, de acum și de mai înainte, în majoritate se confecționa din produsele oierilor. Aceasta ne-o dovedește cu prisosință amestecul de alb și negru, culori cari predomină în costumele noastre și cari sunt culorile naturale ale lânii. Roșul, galbenul și albastrul, cari se observă la costumele din unele regiuni ale țării, au pătruns mai târziu, „datorită unor influențe de natură religioasă și politică”. (*Tzigara Samurcaș: Șezătoarea, Anul XXXVI, No. 8—10*).

În ceea ce privește lucrarea costumelor, țesăturile și cusăturile, s'au impus în fața păturii culte și în fața streinilor ca o adevărată artă, născută din spiritul și sentimentele Româncelor, artă pe care ele au conceput-o și realizat-o, artă care este tot așa de interesantă, dacă nu și mai mult, ca aceea a marilor maeștri. În lucrările lor găsim suflet și viață, pentrucă „arta țărănească, spre deosebire de cea alaltă, nu e făcută la comandă, ci e făcută spre a se satisface o adevărată nevoie de artă”. (*Idem*)

Portul nostru românesc a fost mândria strămoșilor noștri. Ei l-au purtat cu multă cinste oriunde și oricând. Cu aceeași mândrie se impune ca să-l păstrăm și să-l purtăm și noi, pentrucă el nu aduce decât cinste și demnitate aceluia ce-l poartă. Cine-și lasă portul și se rușinează să îmbrace „straele dela țară” lovește în însăși demnitatea lui de Român, sfiidează strămoșii și trecutul plin de jertfe al acestui neam.

Pentru oieri, problema portului național se pune și din punct de vedere al valorificării produselor lor. Această chestiune însă implică comentarii lungi și întrucât spațiul acestui număr al revistei nu ne permite, o vom face cu altă ocazie.

Inv. Gh. Bogdan.

Valorificarea lânii indigene

Deși târziu — căci revista noastră pe Iulie era sub tipar — publicăm totuși cu titlu de document decretul regal pentru valorificarea lânii.

Este un fruct al unor stăruinți neobosite și un act de adâncă înțelegere pentru unul din produsul oierilor.

Toată recunoștința noastră D-lui Ministru al Agriculturii V. Sassu.

În ziarul „Argus“ dela 1 Iulie 1935 am cetit:

Valorificarea lânii indigene

— Textul complet al decretului regal —

În Monitorul Oficial de ieri a apărut următorul decret regal pentru valorificarea lânii indigene:

Prețul lânii

ART. 1. — Nimeni nu poate cumpăra lână cu prețuri mai mici decât cele fixate prin deciziunea ministerului de agricultură și domenii Nr. 120.197 din 14 Iunie 1935, și anume:

Lână țigae 55 Lei de kgr.

Lână spancă 60 Lei de kgr.

Lână merinos 66 Lei de kgr.

Lână țurcană albă 33 Lei de kgr.

Lână țurcană neagră 30 Lei de kgr.

Lână țigae de Cadrilater 45 Lei de kgr.

Lână codină 27.50 Lei de kgr.

Uniunea centrală a sindicatelor agricole, prin sindicatele agricole județene, federalele cooperative și sindicatele crescătorilor economi de oi, va putea cumpăra lâna cu preț cu 1.50 Lei la kgr. mai mic decât prețurile susindicate.

Pentru lâna achiziționată prin mijlocirea Federalelor cooperative și sindicatele (asociațiunile) crescătorilor de oi se va da acestora de către Uniunea sindicatelor agricole un comision de 75 bani de fiecare kgr. de lână.

ART. II. — Fabricanții de postavuri își vor procura lână indigenă cu prețurile minimale fixate mai sus, în baza contractelor ce vor trebui să încheie cu Uniunea centrală a sindicatelor agricole, conform jurnalului consiliului de miniștri Nr. 414 din 2 Martie a. c. care face parte integrantă din acest decret.

Sancțiuni.

ART. III. — Contravenienții la dispozițiunile prezentului decret se vor pedepsi la prima abatere cu amendă dela Lei 5.000 până la Lei 100.000, iar în caz de repetare a abaterii cu o amendă dublă și închisoare dela 1—15 zile. Amenda va avea întotdeauna un caracter penal, ea putând fi transformată în închisoare în caz de insolvabilitate a infractorilor.

În cazul când infracțiunea a fost comisă în numele unei societăți de către cei ce sunt însărcinați, în virtutea unui titlu oarecare, cu direcțiunea, administrația sau reprezentarea acelei societăți, în afară de pedepsele personale ce vor fi aplicate, în conformitate cu dispozițiunile de mai sus, acelor reprezentanți sau însărcinați, societatea va fi și ea condamnată la o amendă civilă de 3 la 5 ori quantumul amenzii aplicate reprezentanților sau însărcinaților acelor societăți.

Contravențiile.

ART. IV. — Contravențiunile prevăzute în prezentul decret vor fi constatate prin proces-verbal de către membrii parchetelor, poliției, jandarmi și ofițeri de jandarmi rurali, directorii serviciilor agricole județene, inspectorii administrativi ai ministerelor de agricultură și domenii, finanțe, industrie și comerț, de pretori, medici veterinari din serviciile statului și funcționarii publici delegați de către ministerul de agricultură și domenii. Procesul-verbal va arăta natura și circumstanțele infracțiunii, timpul și locul unde a fost săvârșită, precum și indiciile ce ar veni în greutatea celor presupuși culpabilii; în el se va indica judecătoria de ocol respectivă, localitatea unde se află această instanță, ziua și ora la care presupusul culpabil urmează să se prezinte pentru judecată, atrăgându-se atențiunea în mod special că o altă citațiune nu va mai primi dela instanță pentru termenul fixat în procesul-verbal.

Copie de pe procesul-verbal, certificată de către organul constator, se va da infractorului sau reprezentantului său; dacă acesta refuză s'o primească sau nu este de față se va face mențiune de aceasta în procesul verbal de constatare. În acest din urmă caz, judecătoria, primind procesul-verbal de contravenție, fixează termen de judecată, trimite imediat citația pentru înfățișare, la un termen ce în nici un caz nu va fi mai îndepărtat de 15 zile dela data înregistrării lui la instanță.

Procesele-verbale întocmite de către agenții arătați mai sus, investesc instanța de judecată și fac deplină dovadă în justiție până la înscrierea în falș, pentru toate constatările ce conțin.

ART. V. — Infracțiunile prevăzute în acest decret se judecă în prima și ultima instanță de către judecătoria de ocol a locului unde s'a comis infracțiunea, fără drept de opoziție, ci numai cu recurs la tribunalul locului. Termenul de recurs este de 5 zile dela pronunțare când infractorul a fost prezent, sau cinci zile dela comunicare când hotărârea s'a dat în lipsă.

Recurentul este obligat ca prin petiția de recurs, sub pedeapsă de nulitate a recursului, să își aleagă un domiciliu în orașul de reședință al tribunalului respectiv, să arate motivele de recurs, precum și să alătore cererii atât toate actele de care înțelege să se servească în instanță, cât și recipisa de consemnarea sumei la care a fost amendat.

Judecata va avea loc întotdeauna de urgență și cu precădere.

Comunicarea sau citarea când va avea loc, se va face pe cale administrativă, la domiciliul contravenientului, dacă are un domiciliu real sau ales cunoscut, în caz contrariu prin publicarea extractului cărții de judecată sau a citației în Monitorul Oficial.

ART. VI. — Agentul care a dresat procesul-verbal este dator să-l înainteze, în termen de 48 ore, judecătoriei competente, care va judeca pricina la data fixată prin însăși procesul-verbal constatator al infracțiunii, sau va fixa termen de judecată în cazul arătat în alin. 2 de sub art. 4.

În caz de cerere a părții, fie pentru lipsă de apărare, fie pentru orice alt motiv, judecata nu poate acorda decât un singur termen, care nu poate fi mai îndepărtat de 10 zile dela acordarea lui.

Judecarea recursului.

ART. VII. — Recursul contra cărții de judecată se depune la grefa judecătoriei.

În termen de 3 zile dela înregistrarea recursului, judecătorია este obligată să-l înainteze tribunalului local, care va fixa termen de judecată pentru cel mai târziu 15 zile dela primirea lui, la tribunal. Emiterea citației și înmânarea ei se va face în modul arătat la art. IV. și V. alin. ultim.

Agenții administrativi, în toate cazurile, vor face înmânarea citațiilor sau a comunicărilor de îndată ce le-au primit și vor înainta dovada în 24 ore dela înregistrarea citației sau a comunicării. În cazul că survine achitarea după casare, recipisa de consemnare se va restitui depunătorului de către judecătorie, cu viza necesară, pentru restituirea sumei depusă la facerea recursului.

Ministerul de agricultură și domenii poate figura prin reprezentanții săi în ambele instanțe pentru a susține contravențiunea, deasemeni este în drept de a face recurs în contra cărților de judecată în termen de 5 zile dela comunicarea hotărârii judecătoriei.

Judecătoriele de ocol vor comunica ministerului de domenii prin tablou lunar soluțiunea dată contravențiunilor la acest decret.

ART. VIII. — Instanțele judecătorești *nu vor putea anula* procesele verbale pentru vicii de formă.

ART. IX. — Amenzile prevăzute în prezentul decret se încasează cu legea de urmărire și percepere a veniturilor publice, ele vor forma un fond special care va fi pus la dispoziția ministerului de domenii, pentru a servi la îmbunătățirea rasei oilor.

Ordinea de zi

A primului congres al oierilor din toată țara, care se va ține în orașul Sibiu, la 21 Noiembrie 1935, (Intrarea Maicii Domnului în biserică).

1. Cuvânt de deschidere. Cuvântul autorităților.
2. Organizarea oierilor.
3. Organizarea oieritului.
4. Valorificarea produselor.
5. Impozitul.
6. Diferite taxe.
7. Vânatul în munți.
8. Localizarea oieritului.
9. Revista „Stâna“.
10. Inițierea Uniunii Oierilor, cetirea Statutului și constituirea Uniunii.
11. Propuneri și interpelări.
12. Inchiderea congresului.

Deschiderea se face la ora 9 dimineața.

Adevăruri

Nic. Muntean.

Oieritul este o știință, care pretinde multă învățatură, pricepere și aplicație.

Ocupația de oier nu este ultima între ocupațiile locuitorilor țării, ci prima.

Mulțumită oierilor este azi Dobrogea pământ românesc.

Trecutul oierilor se împletește cu însuși trecutul neamului.

Recenzii

Oieritul de pe Valea Doamnei

„Contribuțiuni la studiul stânilor din România“ de
Dr. Gheorghe Gh. Radu medic veterinar. — Bi-
blioteca Zootehnică No. 18. București.

Până după război nu s'a ocupat aproape nimeni la noi de chestiunile oilor, oierilor și oieritului. Dacă se vorbea totuși despre oi și ciobani se vorbea ca despre o podoabă a munților noștri. Dela război încoace însă, oile și oieritul au trezit un interes deosebit pe ici pe colo. Mai ales *Institutul Național Zootehnic* de pe lângă facultatea de medicină veterinară din București, s'a ocupat și se ocupă îndeaproape cu oile noastre din punct de vedere al sănătății și al boalelor cari le omoară, al rasei și îmbunătățirii raselor și produselor: lână și lapte.

Ba Institutul Național Zootehnic de sub conducerea harnicului profesor *Dr. Gh. K. Constantinescu*, a făcut să se tipărească și o bibliotecă cu mai multe cărți ieftine și pe înțelesul tuturor, cari se ocupă numai despre oi și produsele lor. De exemplu dl prof. Gh. K. Constantinescu a scris o carte despre „*Insușirile lânurilor*“. Iar Dr. A. Cecalov și Dr. N. Odaisky: „*Cercetări asupra lânii de țigae*“. Apoi Dr. Gh. Novacov și Dr. I. C. Son: „*Cercetări biometrice asupra oilor indigene din România*“; Dr. Wilhelm Schmidts și Dr. Nenco Atanasov: „*Contribuțiuni la studiul productivității oilor țigă*“, etc.

Aceste cărți se găsesc în „Biblioteca Zootehnică“. Ultima carte apărută în această bibliotecă se ocupă tot cu chestiunea oilor. E scrisă de dl *Dr. Gheorghe Gh. Radu*, medic veterinar și se întitulează: „*Contribuțiuni la studiul stânilor din România*“. Cartea aceasta am primit-o și noi la redacția revistei noastre și ne vom ocupa cu plăcere, aici, puțin, de cuprinsul ei.

După cum se vede din titlu, e o carte despre stâni. Și anume e o carte despre stânilor din munții de pe valea Doamnei jud. Muscel. Cel ce a scris cartea

asta a cercetat numai stânile din munții de pe valea Doamnei. Totuș cercetările dlui Dr. Gh. Radu asupra acestor stâni sunt foarte prețioase pentru cei ce vor să cunoască adevărata stare a oieritului dela noi și în special a oieritului de pe valea Doamnei. Căci dl Radu în cartea amintită se ocupă serios nu numai cu stânile cercetate, ci și cu toată viața stânilor și a oilor. În felul acesta cartea cuprinde constatări foarte interesante și îngrijorătoare asupra oieritului mijlociu și a oieritului în genere.

Voiu arăta aici câteva situații îngrijorătoare pentru oieritul de pe valea Doamnei — care se potrivesc, însă, și oieritului în genere dela noi. Scriind despre prepararea brânzeturilor, dl Radu arată că ele se prepară tot ca acum 2000 de ani, „cum au apucat din bătrâni”. Vase smălțuite nu se află la stână. Vasele sunt de lemn. Iar spălarea lor se face numai cu apă rece. Săpun și sodă nu se află la stână. De aci și calitatea proastă a brânzeturilor și prețul lor de nimic.

Despre pășunatul în munți dl Dr. Radu scrie următoarele: „Pășunatul e lăsat la bunul plac al ciobanilor. Va trebui mult timp să fie și la noi în munți construcții sistematice de felul celor din Elveția. Fără construcții și depozite de furaje (nutrețuri) nu se poate obține o producție mare și nici câștig. La noi, vitele urcate odată la munte, nu se interesează nimeni, dacă au sau nu iarbă, adăpost etc., ci sunt lăsate în voia soartei. Astfel, vitele urcate în munte sunt obligate să înfrunte adeseori frig și foame.

În munții particulari nu există nici o normă (regulă) de pășunat. Proprietarii dornici de câștiguri, învoiesc cât de multe vite”.

Către sfârșitul cărții dl Dr. Gh. Radu se ocupă cu rentabilitatea (veniturile) oierilor de pe valea Doamnei. Chestiunea aceasta e foarte însemnată. Dar constatările dlui Gh. Radu sunt jalnice și în privința aceasta. Dânsul a făcut socoteala cu mai mulți oieri despre venitele și cheltuelile din anul 1934. Și astfel unuia care ar avea 50 de oi i-a rămas un câștig de 2730 Lei. Dar dacă ținem socoteală că oile au fost păzite de bă-

iatul stăpânului și că suma de 2730 lei ar fi chiar simbria ciobanului, se vede clar că omul n'a avut nici un câștig. Altuia îi rămâne un câștig la 250 oi, de 215 lei. Nici un leu de oaie, fără simbria ciobanilor.

În genere la oierii de pe valea Doamnei nu se poate vorbi despre un venit net după capitalul pus în oi. Ci doar trăiesc de azi pe mâine, mutând de pe un umăr pe altul greul vieții. Câștigul lor e hrana și îmbrăcămintea.

La sfârșitul cărții dl Dr. Gh. Radu ajunge la următoarele triste constatări pentru oieritul de pe valea Doamnei:

1. *Nu există o piață organizată pentru desfacerea produselor și nici un fel de sistem cooperatist, încât desfacerea se face prin intermediari (negustori) în mâna cărora intră tot venitul producătorului.*

2. *Brânza în cantitate mare se vinde pe valea Doamnei cu 30 Lei kgr. iar pe piețele Bucureștilor 1 kgr. costă 48 lei. Transportul unui kilogram până la București costă numai 2 lei.*

3. *Rentabilitatea oieritului pe valea Doamnei se reduce la menținerea capitalului. Lipsa de câștig vine din neorganizarea vânzării produselor.*

Iar încheierea la care ajung eu, care am citit această carte, care costă numai 30 lei, este următoarea: *Oierimea dela noi nu mai poate rămânea nici un ceas neorganizată. Starea jalnică la care a ajuns se datorește în cea mai mare parte lipsei de organizare.*

Strig deci și cu acest prilej: Oieri din toată țara uniți-vă! Uniți-vă! Organizați-vă! Infrățiți-vă! Cunoașteți-vă!

Semnalul de luptă l-a dat dl N. Muntean din Poiana-Sibiului. Dânsul vă chiamă la o mare adunare a oierilor din toată țara ce se va ține la Sibiu, în 21 Noemvrie 1935.

Veniți cu toții la Sibiu, să vă spuneți năcazurile și să vă organizați, căci numai organizați veți putea înfrunta greutățile zilei de mâine.

Nicolae Vonica.

INFORMAȚIUNI

Dl director al revistei a fost în ziua de 20 Iulie crt. (Sf. Ilie) în comuna Polovragi din jud. Gorj.

În ziua de Sf. Ilie se ține în această comună un vestit târg de țară, la care vin, în afară de locuitorii comunelor din jur, și alții dela zeci de kilometri, ba chiar și din diferite orașe ale țării. Mulți vin la târg și pentru a vizita vechea mănăstire Polovragi și peștera din apropierea comunei.

Tot cu această ocazie se întâlnesc în comună și la acest târg oierii de pe diferiți munți, cari vin cu „datul”, adică cu arenda muntelui.

Este o înghesuială de oameni, cari, mai ales prin portul felurit, prezintă un minunat tablou, la vederea căruia vibrează de bucurie și mândrie toate coardele sufletului.

De pe fețele tuturor sunt dispărute crețele grijilor și este o veselie generală, cu adevărat românească.

În această zi la ora 4¹/₂ d. a. s'au adunat în una din salele școlii noi aproape 100 oieri din toate comunele din jurul Polovragilor. Dl director le-a făcut o largă și documentată expunere asupra tuturor chestiunilor cari interesează pe oieri și oieritul.

Expunerea d-lui director a fost ascultată cu mult interes și pe fețele tuturor se putea ceti o mare bucurie și o justificată mândrie. N'au lipsit nici lacrimile de mulțumire sufletească. A stăruit și asupra congresului dela 21 Noemvrie și a cerut tuturor să fie prezenți la această adunare.

Convinși fiind de însemnătatea și rostul acestei adunări, toți au declarat, că vor lua parte și vor spune și altora să vie.

Este limpede ca lumina, că numai uniți și organizați oierii își pot impune cererile și își pot asigura continuarea ocupației strămoșești.

Prin glasul d-lui Ion Giugiulan învățător în Novaci, au mulțumit d-lui director al revistei pentru osteneala și truda precum și pentru curajul și demnitatea cu care apără nevoile oierilor și oieritului și l-au asigurat de toată dragostea, admirația, devotamentul și concursul tuturor.

Lubirea cu adevărat sinceră, cu care a fost primit și înconjurat directorul nostru de toți oierii adunați în Polovragi, precum și adâncă lor înțelegere pentru focul ce se mistuie pe vatra unui

ideal, au avut marele dar, de a întări puterea de muncă a omului, care rupând părțile din sufletul său, se străduiește a câștiga meritele drepturi și pentru fala românilor, oieri.

A constatat și cu această ocazie, că oierii de pretutindeni îl urmează hotărâți.

Ziua de 21 Noemvrie 1935 este ziua de mare sărbătoare a tuturor oierilor, este zi de reculegere!

Veniți cu toții la congres, la marea adunare oierească!

Anunțăm cu deosebită satisfacție și nespusă bucurie pe toți cetitori noștri, că distinsul și mult apreciatul nostru colaborator, dl Inginer Ioan Dăncilă, care de doi ani face studii în Viena, a trecut în luna Iulie cu mare succes examenul de lăptărie, creșterea vitelor și bacteriologia laptelui și brânzeturilor.

Cu acelaș succes a susținut teza: „Studii despre brânza de burduf“, în baza căreia a obținut titlul de Doctor.

A ieșit cel mai bine dintre cei cari s'au prezentat la examen și după câte știm, este întâiul și singurul dela noi din țară, care a făcut serioase studii superioare de lăptărie.

Va mai rămâne încă câțva timp în Austria ca să facă lucrări practice de fabricarea brânzeturilor.

Oierii din țară legăm mari nădejdi de acest fiu de oier, devotat cu totul cauzei noastre și suntem siguri, că reîntors între noi, va aduce enorme servicii oieritului, în special în ceea ce privește marea problemă a fabricării brânzeturilor.

În numele nostru și al tuturor oierilor trimitem d-lui Inginer Doctor Ion Dăncilă sincere felicitări și urări de lungă sănătate, pentru a putea fi folositor celei mai vechi și însemnate profesii curat românească.

Glasul nostru va fi auzit și plângerile noastre luate în seamă, dacă la adunarea dela 21 Noemvrie vor fi prezenți toți oierii din toate unghiurile țării.

Suntem informați, că aproape toți oierii și-au vândut lâna. Mai este nevândută puțină în Poiana-Sibiului și Șugag din județul Alba.

La adunarea dela 21 Noemvrie toți oierii se vor prezenta în portul pitoresc, oieresc.

Am înțeles, că oierii din comunele Loman și Strugari din jud. Alba și-au vândut lâna cu Lei 38 kilogramul.

Fiecare oier are obligația morală de a face cunoscută ziua de 21 Noemvrie și a stăruii pe lângă oierii cunoscuți să vie la congres, căci sunt încă foarte mulți, cari nu cunosc munca și revista noastră.

Am fost informați, că un anume domn Gromen fabricant din Cisnădie a declarat în ziua de 14 Iulie crt. în comuna Loman din jud Alba în auzul comerciantului Nicolae Roman și altor locuitori, cum că Statul i-a impus, să cumpere 50.000 kg. lână țigae, dar dânsul a cumpărat numai 30.000 kg. de rest s'a învârtit cu niște comercianți, căci așa se face în țara românească.

Fără comentariu.

Tot acest domn pentru a putea cumpăra lâna mai ieftin a avut cuvinte de ocară la acțiunea directorului nostru pentru valorificarea lânii.

Să știe acest domn, că murdăriile ce aruncă nu ne întină și veninul ce varsă în loc să ne amețească mai tare ne oțelește.

Nimeni nu se va interesa de noi, nici nu vom câștiga prea mult, dacă împreună nu vom face cunoscute și nu ne vom susține justele revendicări.

La 21 Noemvrie facem primul pas în această direcție.

Mulți oieri care au fost siliți să-și vândă lâna prin Uniunea Sindicatelor Agricole din București se plâng, că așteaptă cu săptămânile până li-se plătesc paralele, ba că li-se detrage peste 1.50 Lei de kgr. comision statorit de Minister.

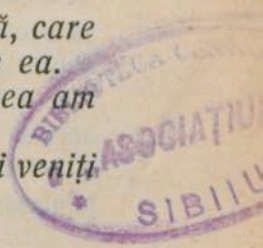
Drumurile și zilele pierdute, până să-și încaseze drepturile, sunt pe deasupra!

Noi știam, că la predarea lânii se face plata!

Nepăsarea este boala cea mai primejdioasă, care aduce multe rele celui care se lasă stăpânit de ea.

Am zăcut secole de această boală, de aceea am fost neglijați de toți și totdeauna.

Striviți acest vierme din sufletele voastre și veniți la adunare!

Un oier ne spunea, că dânsul a cântărit și predat lâna în o anume gară și în prezența reprezentantului fabricei.

La plată i-s'au detras peste 60 kgr. pe motiv, că la cântărirea dela fabrică cu atât a ieșit mai puțină ca la predare.

Noi susținem, că orice scădere sau risc dela gara de predare și până la fabrică îl privește pe cumpărător, altfel n'avea nici un rost predarea și cântărirea în prezența reprezentantului fabricei.

Se va termina odată cu aceste șicane? Credem că da!

Strâns uniți suntem o forță socială și economică, de care se va ține necondiționat seamă.

Ziua de 21 Noemvrie 1935 este Ziua Unirii oierilor!

Cetim în ziarul „Universul“ din 27 Iulie crt.:

Pățania unui cioban din Sinaia care „și-a legat măgarul la gard...“

Primarul stabilește că faptul nu e un delict

Sinaia, 23 Iulie

Zilele trecute, ciobanul Nicolae Lupoi, de fel din com. Bran, care ține oile în muntele Păduchiosu, a coborât la Sinaia spre a-și vinde brânzeturile dela oile lui.

După vânzarea mărfii, și-a lăsat măgarul legat de gardul cantonului C. F. R., vis-a-vis de uzina electrică a orașului, el plecând să-și cumpere ceva de ale mâncării dela un negustor din apropiere.

La înapoiere a fost somat de doi necunoscuți să le plătească suma de 4000 (patru mii) drept amendă că și-a legat măgarul la gard, loc nepermis.

Degeaba a spus bietul cioban că n'are bani și că măgarul n'a făcut nici o stricăciune.

Toate stăruințele ciobanului au fost zadarnice.

Necunoscuții, cari probabil nu urmăreau prin fapta lor decât să scoată ceva parale dela cioban, au luat măgarul și l-au dus la oborul primăriei.

Ciobanul aducând cazul la cunoștința d-lui primar al orașului, acesta, găsind pe om nevinovat, i-a eliberat măgarul.

Poliția cercetează să afle cine erau escrocii, cari căutau să-l jefuiască pe cioban.

La 21 Noemvrie se va face dovada puterii de viață a oierilor și oieritului.

Citim în ziarul „Minerva“ dela 1 VII. 1935:

Exportul de brânzeturi românești în Polonia

Atașatul nostru comercial la Varșovia ne informează, cu rugămintea de a aduce la cunoștința interesaiilor din țara noastră că firma „Kuwal“ Varșovia Ul. Pedwale Nr. 5, se intezesează pentru importul brânzeturilor românești în Polonia și dorește în acest scop eșantioane, însoțite de prețuri fc. granița română.

Eventual eșantioanele pot să fie adresate și d-lui atașat comercial.

Termenul de înștiințare pentru participarea la congres este până la 21 Octomvrie 1935. Noi dorim ca înștiințările să se facă cât mai în grabă.

Până în prezent am primit o seamă de înștiințări, pe cari le-am trecut în tabloul participanților.

DI director al revistei împreună cu familia își va petrece luna August în Munții Gorjului, la Obârșia Lotrului.

Se vor găsi interesați, cari vor cerca a vă convinge cu fel și fel de vorbe goale, ca să nu luați parte la adunare. Respingeți cum merită pe acești inși, cari numai binele nostru nu-l vor.

Am primit la redacție următoarele ziare și reviste:

„Isus Biruitorul“ Anul I. Nrii 28—30. Sibiu, Str. Turnului 33.

„Glas Românesc în regiunea secuizată“ Anul V. Nrii 161 și 162. Odorhei.

„Unirea“ Anul X. Nr. 6. Turnu-Măgurele.

„Ardealul“ Anul XIV. Nr. 29. Brașov, str. I. Brătianu 52.

„Tribuna“ Anul VIII. Nr. 398 Sibiu, str. Regina Maria 8.

„Ofensiva“ Anul I. Nr. 2 București IV. str. Popa Soare 16.

„Foaia Plugarului“ Anul IX. Nrii 12—13, Constanța.

„Plaiuri Săcelene“ Anul II. Nr. 6, Satulung-Săcele, județul Brașov.

„Grai Moldovenesc“ Anul IV. Nr. 21 Iași, Lascar Catargiu 55.

„Farmecul Mării“ Anul II. Nrii 16—17, Constanța.

„Foița“, Anul I. Nr. 3, București II, Str. Basarabia 34.

La 21 Noemvrie vom demonstra țării, că am fost, suntem și trebuie să existăm.

Și-au achitat abonamentul pe Anul I.:

București: Mara N. Popp.

JUD. MUREȘ. Târgul-Mureș: Nicolae Oprean.

JUD. SIBIU. Comuna Poiana-Sibiului: Dumitru Iancu 365, Nicolae Gheorghe 708 și Dumitru Vonica 402.

JUD. VÂLCEA. Comuna Vaideeni: Pavel I. Băncescu.

Pe anul II. și începând cu numerile ce primește fiecare abonat:

JUD. CONSTANȚA. Comuna Medgidia: Ioan Șerb.

JUD. GORJ. Comuna Cernădia: Anghel Flitan.

JUD. MUREȘ. Târgul-Mureș: Nicolae Oprean.

JUD. PRAHOVA. Comuna Azuga: Nicolae Șufană.

JUD. SATU-MARE. Satu-Mare: Petru Țiucra Pribeagul.

JUD. SIBIU. Comuna Boița: Nicolae Voicu.

Comuna Poiana-Sibiului: Văd. Prot. Ana Măniguțiu, Dumitru Stoian 499, Constantin Băja 877, Dumitru Șerb 49, Ion Ghișe înv., Ilie Bozdog 99, Dumitru Fântână 137, Ion Dioane 840, Ion Iovan 274, Nicolae Iovan 293, Gheorghe Vonica 218.

JUD. TURDA. Turda: Ilie I. Dăncilă.

JUD. VÂLCEA. Comuna Horezu: Gh. N. Vinerean.

Comuna Vaideni: Adam A. Munteanu, Nelu Vinerean, Brig. Gh. Băluță, Pavel I. Băncescu, Ion P. I. Jinariu, Dumitru S. De-loreanu, Ștefan Șt. Roșianu, Ion N. Țiugluiu, Nicolae N. Țiugluiu, Ion N. Luca.

Fără trudă, alergătură, sbucium, și cheltuială nimic nu se face!

Nimic din toate acestea nu vom cruța, când e vorba de viitorul nostru, al copiilor și ocupației noastre; tocmai deaceia la 21 Noemvrie vom fi toți la adunare.

„STĂNA“

REVISTĂ PROFESIONALĂ ȘI DE CULTURĂ
ORGAN AL OIERILOR DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

Director: NICOLAE MUNTEAN
